

Arrest

nr. 339 819 van 20 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 november 2025, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 21 september 2024 en verzoekt op 25 september 2024 een eerste keer om internationale bescherming. Op 2 december 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 324 323 van 31 maart 2025 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van de commissaris-generaal.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dient verzoeker op 15 april 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het verzoek wordt op 18 september 2025 niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten, van Armeense origine te zijn en christen orthodox te zijn. U bent geboren in Tbilisi en woonde daar ook uw hele leven, alhoewel u wel af en toe op bezoek ging bij uw familie in Armenië. U behaalde twee diploma's informatica aan de technische universiteit. Nadien werkte u in de bouwsector en in de horeca.

In februari 2022 onderging u een rugoperatie omdat u verkeerdelijk werd geacht een hernia te hebben. In oktober 2022 werd u geopereerd aan uw heup. Eind oktober 2023 werd u opnieuw geopereerd, ditmaal aan uw been. Elk van deze operaties ging gepaard met maandenlange revalidatie. U kampte in het verleden ook met een alcoholverslaving. Om deze reden werd u in de zomer van 2024 twee weken opgenomen in de psychiatrie, alhoewel u op dat moment al zeven à acht maanden nuchter was.

Door uw medische problemen kon u uw job niet meer behouden, daar dit fysiek teveel van u vereiste. U kreeg een uitkering omwille van uw handicap, doch vond dit te weinig.

Daarenboven moest u sinds 2019 voor uw vader zorgen en daarna ook voor uw grootmoeder, waardoor u veel stress had.

U verliet Georgië op 21 september 2024 omdat u uw werkmogelijkheden beter achtte in België. U kwam op diezelfde dag in België aan en diende er op 25 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 december 2024 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch de RvV volgde de beslissing van het CGVS over de hele lijn in haar arrest van 31 maart 2025. U ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten, diende u op 15 april 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming herhaalt u dat u in Georgië werd opgenomen in een psychiatrische instelling en haalt u aan dat u daar werd mishandeld. U wenst verder behandeld te worden in België.

Ter staving van uw huidige verzoek dient u uw paspoort (origineel); een medisch attest uit Georgië (kopie), uw medisch dossier uit België (kopie) en verschillende psychologische rapporten van België (kopie) in.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Alhoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) namelijk aanhaalde dat u nog steeds met medische problemen kampt – u heeft heupprotheses en artrose – en u ook verklaarde psychologische problemen te hebben, zei u dat deze problemen onder controle zijn met behulp van medicatie (Verklaring volgend verzoek, d.d. 02/09/2025, vraagnr. 13). Dit blijkt ook uit de psychologische documenten die u in dit verband neerlegde (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 2). U verduidelijkte ook op geen enkele wijze hoe en in welke mate uw gezondheidsproblemen en psychologische problemen u zouden kunnen hinderen in uw deelname aan de asielprocedure. Verder blijkt uit het verslag van uw DVZ interview dat alles goed verliep, dat u de vragen begreep en hier telkens passend op antwoordde. Tenslotte wordt in de huidige stand van de procedure geen verder gehoor noodzakelijk geacht, waardoor er zich geen passende steunmaatregelen opdringen in dit verband.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang

of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat uw medische en socio-economische asielmotieven geen link hadden met de criteria van de Conventie van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Bovendien werd er geoordeeld dat niets erop wees dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in uw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de RvV, doch de beslissing van het CGVS werd bevestigd. U ging niet in cassatieberoep. Bijgevolg resten er u geen verdere beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Waar u stelt dat u uw medische en psychologische behandeling in België wenst verder te zetten (Verklaring volgend verzoek, d.d. 02/09/2025, vraagnr. 20), werd reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming gesteld dat deze door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Waar u stelt dat u in Georgië niet kon werken en u deze mogelijkheid mogelijks wel zou hebben in België in de toekomst (Verklaring volgend verzoek, d.d. 02/09/2025, vraagnr. 20), werd eveneens reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geoordeeld dat dergelijke asielmotieven buiten het toepassingsveld van de Vluchtelingenconventie vallen en bovendien werd er ook reeds geoordeeld dat u niet in aanmerking kwam voor een subsidiair beschermingsstatuut op basis van deze socio-economische problemen, omdat dit niet kon worden gezien als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit in uw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 wegens uw precaire socio-economische situatie. Het feit dat u zich in een moeilijke situatie kunt bevinden door uw medische problematiek en de moeilijke economische situatie in uw land, kan dus niet worden beschouwd als vrees voor vervolging of als een risico op ernstige schade.

Op vlak van uw verklaringen dat u in de psychiatrische instelling in Georgië slecht werd behandeld en mishandeld, alsook dat u medische documenten indiende om te staven dat u in Georgië slecht werd behandeld (Verklaring volgend verzoek, d.d. 02/09/2025, vraagnr. 17, 19 & 20), kan het volgende worden opgemerkt.

Eerst en vooral heeft u geen enkele melding gemaakt van enige mishandeling die u ervaarde in de psychiatrische instelling in Georgië in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en u deed dit evenmin in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. Hierdoor komen deze verklaringen al meteen op de helling te staan.

Daarnaast bewijzen de door u neergelegde documenten allesbehalve dat u slecht werd behandeld in Georgië. Het medisch attest uit Georgië vermeldt enkel dat u van 29 juni 2024 tot 9 juli 2024 opgenomen was in een psychiatrische instelling, dat u werd gediagnosticeerd met een emotioneel onstabiele persoonlijkheidsstoornis, alsook vermeldt het uw medische, psychologische en socio-economische geschiedenis en welke behandeling u onderging (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 1). Hieruit blijkt geen onwil vanwege de Georgische zorgverleners om u een degelijke behandeling te bieden. Verder wordt in het medisch attest ook vermeld dat u reeds voordien met een alcoholverslaving kampte en kloppen uw verklaringen dat u in deze psychiatrische instelling verslaafd raakte aan alcohol dus niet (Verklaring volgend verzoek, d.d. 02/09/2025, vraagnr. 20). In de Belgische psychologische documenten valt te lezen dat u de medische behandeling in Georgië te duur vond. Opnieuw wordt hier geen enkele melding gemaakt van enige mishandeling die u ondervond in de psychiatrische instellingen in Georgië. Integendeel, er valt zelfs te lezen hoe u verklaarde dat u bepaalde medicatie kreeg in Georgië voor uw persoonlijkheidsstoornis en dat deze medicatie u hielp (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 2). Net zoals in het kader van uw

eerste verzoek om internationale bescherming kan dus geconcludeerd worden dat er geen concrete elementen voorhanden zijn dat er slechte intenties gemoeid waren met de psychiatrische zorg die u in Georgië kreeg. De overige psychologische documenten evenals uw medische dossier in België maken enkel melding van het type behandeling dat u ontvangt in België, alsook de vaststellingen van de zorgverleners omtrent uw toestand en kunnen derhalve geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort staft uw identiteit en dit staat niet ter discussie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Uit een lezing van het verzoekschrift kan met enige welwillendheid worden afgeleid dat verzoeker tevens de schending aanvoert van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 15, (b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU) en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst stelt verzoeker dat hij slechts in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming voor het eerst melding maakte van de mishandelingen die hij onderging tijdens zijn opname in een psychiatrische instelling. Hij vervolgt dat dit element, gelet op het feit dat hij dit niet aanhaalde in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, een nieuw element betreft in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker kan het feit dat hij dit element niet eerder aanhaalde niet leiden tot de ongelooftwaardigheid ervan en dus ook niet tot weigering van zijn verzoek om internationale bescherming. Luidens het verzoekschrift miskent dit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en de opvattingen van het UNHCR. Hij voegt hier, onder verwijzing naar een arrest van het EHRM, aan toe dat trauma, schaamte en psychische aandoeningen kunnen verklaren waarom slachtoffers van mishandelingen (met inbegrip van mishandelingen in psychiatrische instellingen) hier pas laat melding van maken. Vervolgens geeft hij een betoog inzake de werking van het menselijk geheugen, dat

onder meer gekenmerkt wordt door het verlies en de toename van herinneringen en het feit dat mensen van nature onvolledige verklaringen afleggen. Tevens stelt hij dat wanneer iemand vaker geïnterviewd wordt over bepaalde gebeurtenissen, hij of zij niet altijd consistent is in zijn of haar verhaal en dat dit niet *per se* een teken van ongeloofwaardigheid is. Verzoeker verwijst in deze naar verschillende psychologische onderzoeken. Ook meent verzoeker dat uit artikel 10, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU *mutadis mutandis* kan worden afgeleid dat een relaas niet als ongeloofwaardig bestempeld kan worden omdat de feiten niet onmiddellijk tijdens een eerste verzoek om internationale bescherming meegedeeld werden. Hij voegt hieraan toe dat asielinstanties een relaas grondig dienen te onderzoeken op basis van de informatie die in hun bezit zijn op het ogenblik dat zij een beslissing dienen te nemen.

Verder betoogt verzoeker dat hij medische documenten uit Georgië en psychologische rapporten uit België neerlegde die relevant zijn voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Hij meent dat, hoewel deze documenten op zichzelf de ondergane mishandeling niet direct aantonen, zij wel bijdragen aan de coherentie en geloofwaardigheid van zijn relaas.

Tot slot stelt verzoeker dat hij lijdt aan een ernstige psychiatrische aandoening en dat de combinatie van een eerdere opname in Georgië waar er sprake was van verwaarlozing, van de ontoereikende toegang tot mentale gezondheidszorg in Georgië en van de nood aan continuïteit van zijn behandeling in België, maakt dat hij bij terugkeer een reëel risico op het lijden van onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Hij gaat vervolgens, onder verwijzing naar algemene informatie, in op wat hij aanmerkt als structurele tekortkomingen in de geestelijke gezondheidszorg in Georgië.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hooforde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*midde*" wordt begrepen "*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden*" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Inzake verzoekers verwijzing naar artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, merkt de Raad op dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in*

casu evenwel niet aan. Hij kan dan ook de schending van voormelde artikelen niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en desgevallend de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Alhoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) namelijk aanhaalde dat u nog steeds met medische problemen kampt – u heeft heupprothesen en artrose – en u ook verklaarde psychologische problemen te hebben, zei u dat deze problemen onder controle zijn met behulp van medicatie (Verklaring volgend verzoek, d.d. 02/09/2025, vraagnr. 13). Dit blijkt ook uit de psychologische documenten die u in dit verband neerlegde (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 2). U verduidelijkte ook op geen enkele wijze hoe en in welke mate uw gezondheidsproblemen en psychologische problemen u zouden kunnen hinderen in uw deelname aan de asielprocedure. Verder blijkt uit het verslag van uw DVZ interview dat alles goed verliep, dat u de vragen begreep en hier telkens passend op antwoordde. Tenslotte wordt in de huidige stand van de procedure geen verder gehoor noodzakelijk geacht, waardoor er zich geen passende steunmaatregelen opdringen in dit verband.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij lijdt aan ernstige psychiatrische aandoeningen, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal rekening hield met de door verzoeker verklaarde psychologische problemen, doch – op basis van het voormelde – tot de vaststelling kwam dat deze geen aanleiding vormden tot het vaststellen van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde. Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, voor het overige volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 18 september 2025, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij zijn huidig, tweede, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/ Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband

leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming blijft vasthangen aan zijn eerdere verklaringen dat hij zijn medische en psychologische behandeling in België wenst verder te zetten en dat hij in Georgië niet kon werken en deze mogelijkheid mogelijks wel zou hebben in België in de toekomst. Hij herhaalt tevens dat hij in Georgië werd opgenomen in een psychiatrische instelling en voegt hieraan toe dat hij daar werd mishandeld.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure volgende nieuwe stukken neer: zijn origineel paspoort, een kopie van een medisch attest uit Georgië, een kopie van zijn medisch dossier uit België en kopieën van verschillende psychologische rapporten van België.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.9. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.3.10. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker zijn huidig beschermingsverzoek hoofdzakelijk baseert op elementen die in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds besproken werden, zijnde zijn medische en socio-economische problemen.

In deze wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op 2 december 2024 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit onder meer omdat verzoekers medische en socio-economische motieven geen verband houden met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), noch met de criteria van subsidiaire bescherming. De Raad heeft bij arrest nr. 324 323 van 31 maart 2025 deze beoordeling bevestigd. Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de Raad geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve geniet dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen en beoordeling, te dezen kracht en gezag van gewijsde.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

Waar verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek opnieuw verwijst naar zijn psychologische en medische problemen en stelt dat hij zijn behandeling hiervoor in België wil verderzetten (administratief dossier, “*verklaring volgend verzoek*”, vraag 20), merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de beoordeling in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek dat zijn medische en psychologische problemen en zijn wens om in België behandeld te worden, geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, noch met de criteria van subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij aan een ernstige psychiatrische aandoening lijdt en dat de combinatie van een eerdere opname in Georgië waar er sprake was van verwaarlozing, van de ontoereikende toegang tot mentale gezondheidszorg in Georgië en van de nood aan continuïteit van zijn behandeling in België, maakt dat hij bij terugkeer een reëel risico op het lijden van onmenselijke of vernederende behandeling loopt. De Raad oordeelt vooreerst dat er, gelet op het gestelde onder punt 2.3.11. van het onderhavig arrest, geenszins kan aangenomen worden dat verzoeker verwaarloosd werd in het kader van zijn opname in Georgië. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn geval sprake is van ontoereikende toegang tot de (mentale) gezondheidszorg in Georgië. Met zijn verwijzing naar algemene informatie waaruit volgens hem blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen op dit vlak in Georgië, slaagt hij er niet in om *in concreto* aannemelijk te maken dat hijzelf, die volgens de door hem neergelegde attesten in het verleden reeds op behandeling in zijn land van herkomst kon rekenen (zie *infra*), geen toegang zal hebben tot adequate gezondheidszorg. Ten overvloede wijst de Raad er in deze op dat een eventueel kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in Georgië en in België geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming. Voorts is het gestelde dat er een nood aan continuïteit is aan verzoekers behandeling in België een louter blote bewering. Tot slot doet het louter verwijzen naar zijn medische en psychologische toestand, die reeds werd aangehaald in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, zo weze herhaald, geen afbreuk aan de beoordeling van zijn eerste verzoek dat deze niet ressorteert onder het toepassingsgebied van internationale bescherming

Ook het in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek louter hernemen van zijn verklaringen dat hij in Georgië niet kon werken en deze mogelijkheid mogelijks in België wel zou hebben in de toekomst (administratief dossier, “*verklaring volgend verzoek*”, vraag 20), is niet van aard afbreuk te doen aan de definitieve beoordeling in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek dat deze problemen geen verband houden met de criteria het Verdrag van Genève, noch met de criteria van subsidiaire bescherming.

2.3.11. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij in Georgië werd opgenomen in een psychiatrische instelling en dat hij daar werd mishandeld (administratief dossier, “*verklaring volgend verzoek*”, vragen 17, 19 en 20). In de bestreden beslissing wordt in dit verband met recht het volgende geoordeeld:

“Eerst en vooral heeft u geen enkele melding gemaakt van enige mishandeling die uervaarde in de psychiatrische instelling in Georgië in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming en u deed dit evenmin in het kader van uw beroepsprocedure bij de RvV. Hierdoor komen deze verklaringen al meteen op de helling te staan.”

Daarnaast bewijzen de door u neergelegde documenten allesbehalve dat u slecht werd behandeld in Georgië. Het medisch attest uit Georgië vermeldt enkel dat u van 29 juni 2024 tot 9 juli 2024 opgenomen was in een psychiatrische instelling, dat u werd gediagnosticeerd met een emotioneel onstabiele persoonlijkheidsstoornis, alsook vermeldt het uw medische, psychologische en socio-economische geschiedenis en welke behandeling u onderging (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 1). Hieruit blijkt geen onwil vanwege de Georgische zorgverleners om u een degelijke behandeling te bieden. Verder wordt in het medisch attest ook vermeld dat u reeds voordien met een alcoholverslaving kampte en kloppen uw verklaringen dat u in deze psychiatrische instelling verslaafd raakte aan alcohol dus niet (Verklaring volgend verzoek, d.d. 02/09/2025, vraagnr. 20). In de Belgische psychologische documenten valt te lezen dat u de medische behandeling in Georgië te duur vond. Opnieuw wordt hier geen enkele melding gemaakt van enige mishandeling die u ondervond in de psychiatrische instellingen in Georgië. Integendeel, er valt zelfs te lezen hoe u verklaarde dat u bepaalde medicatie kreeg in Georgië voor uw persoonlijkheidsstoornis en dat deze medicatie u hielp (zie administratief dossier, groene map, stuknr. 2). Net zoals in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming kan dus geconcludeerd worden dat er geen concrete elementen voorhanden zijn dat er slechte intenties gemoeid waren met de psychiatrische zorg die u in Georgië kreeg. De overige psychologische documenten evenals uw medische dossier in België maken enkel melding van het type behandeling dat u ontvangt in België, alsook de vaststellingen van de zorgverleners omtrent uw toestand en kunnen derhalve geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort staft uw identiteit en dit staat niet ter discussie.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft het feit dat verzoeker dit element niet vermeldde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, stelt verzoeker vooreerst dat trauma, schaamte en psychische aandoeningen kunnen verklaren waarom slachtoffers van mishandeling dit niet onmiddellijk vertellen. Gelet op het gestelde onder punt 2.3.5. van het onderhavig arrest blijkt dat verzoeker noch in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek, noch in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek dermate ernstige psychologische problemen had die hem zouden kunnen belemmeren om op volwaardige wijze verklaringen af te leggen inzake zijn nood aan internationale bescherming. Hoewel voorts kan ingezien worden dat slachtoffers van mishandeling hierover schaamte ervaren en moeilijkheden hebben om hier in detail over te spreken, kan – indien zij hierdoor hun land van herkomst ontvluchten en menen een nood aan internationale bescherming te hebben – toch verwacht worden dat zij hiervan melding maken zodra zij om internationale bescherming verzoeken. Verder houdt verzoeker, onder verwijzing naar psychologisch onderzoek, een betoog inzake de werking van het menselijk geheugen, ter verschoning van deze vaststelling. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker de gevoerde onderzoeken niet bij zijn verzoekschrift voegt, noch een consulteerbare weblink hiervan. De Raad kan dan ook geen kennis nemen van de inhoud van dit onderzoek. De Raad wijst er ook op dat het niet voldoende is louter naar algemene informatie uit een psychologisch onderzoek te verwijzen, zonder deze *in concreto* te betrekken op de eigen persoon. Met zijn summiere verwijzing naar psychologisch onderzoek toont verzoeker ook niet aan dat er in zijn geval niet kan worden verwezen naar een omissie inzake de kern van zijn relaas, zij het niet van het bestaan van zijn vrees op zich, tijdens zijn eerste beschermingsverzoek om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit relaas. Tot slot oordeelt de Raad dat verzoeker geenszins verduidelijkt waarom uit de regel dat een verzoek om internationale bescherming niet mag worden afgewezen louter omdat dit verzoek niet zo snel mogelijk werd ingediend kan worden afgeleid dat men niet kan oordelen tot de ongeloofwaardigheid van een relaas omdat dit niet werd vermeld in het kader van een eerder beschermingsverzoek. Mede gelet op het feit dat dit twee verschillende situaties betreffen, kan dit niet worden aangenomen.

Wat betreft het feit dat de beweerde mishandeling niet wordt gestaafd en eerder juist wordt tegengesproken door de door verzoeker tijdens de administratieve fase van zijn huidig beschermingsverzoek neergelegde medische documenten uit Georgië en België, betoogt verzoeker dat, hoewel deze documenten op zichzelf de ondergane mishandeling niet direct aantonen, zij wel bijdragen aan de coherentie en geloofwaardigheid van zijn relaas. Dit betoog miskent de inhoud van de bestreden beslissing volledig en is geenszins ernstig. Uit de voormelde pertinente vaststellingen blijkt duidelijk dat uit de voorliggende attesten enkel blijkt dat verzoeker werd opgenomen in Georgië, en geenszins dat hij tijdens deze opname werd mishandeld, integendeel.

2.3.12. Verzoeker voert tot slot geen verweer tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem in de loop van de administratieve procedure van zijn huidig beschermingsverzoek voorgelegde paspoort, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, met name dat deze zijn identiteit staaft wat niet ter discussie staat, dit stuk niet in aanmerking neemt als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door verzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking komt. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.3.14. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS